

ПАТРУ ВОЉНИКУ

Сара ђиспре вињерја,
Копил мик ми сá фáша.
Туатá нуапáа сá плинжа,
Пје мујкá-са мј-о досођа.
Мујка луј сá мйњија,
Шй ја рáу ми- л блáстáма,
Мујкá шáрпи ĥ-о мйнка,
Шё мá мáнинш ту баш аша,
Йн друм мујкá ĥ-о йнтйльи,
Кйнд мај бун војњик ва фи,
Шасу ал рáу сá потривја.
Крјешáа копилу, йм крјешáа,
Нумје Пáтру йј пуња.
Војњик марје јел крјешáа,
Шй солдат јел сá кáта.
Јел мај бун војњик јерја,
Ши йн кáтанá йл пуња.
Мултá врјамје ну трáша,
Јел мај бун војњик јерја,
Ла осуствá йл слобáза.
Пáтру калу йл лéга,
Ку јел армиљи лува,
Сáбијуарá о йншинжа,
Шй ĥе сату луј пљека.
Пљекá Пáтру ĥ-ал луј сат,
Тот Дуамње ку марје драг.
Кйнд ĥе сат с-апропија,
Пáтру рáу йнсáтуоша!
Ла о фйнтйнá сá бáћа,
Кйта апá јел сá бја,
Ла о фйнтйнá ку извуор ĥин пјатрá,
Унĥе бја апá лумја туатá.

ВОЉНИК ПЕТАР

У петак предвечерје,
Мајка је сина родила.
Сву ноћ је плакало,
Мајку је своју уморило,
Зато је мајка љута била,
Па је сина проклела,
Мајкино, змије те појеле ,
Као што ти мене мучиш сада,
У најлепшим годинама младости,
Путем те оне пресреле,
И у несрећном дану те појеле.
Одрастао је он,
Петар му име наденули
У момка је одрастао,
И војник је постао.
Најбољи војник беше,
И коњаник постаде.
Није много времена прошло,
Он најбољи војник био,
И на одсуство он је пошао.
Петар коња привезао,
Са њим оружје понео,
Сабљу опасао,
И у своје село кренуо.
Пошао Петар у село своје,
У души својој пресрећан.
Кад се селу приближавао,
Петар јако ожеднео!
Крај бунара једног он застао,
Да би мало воде попио,
Са бунара где вода из камена извире,
Где сви људи воду пију.

Мјерџа Пјатру кит мјерџа,
Авја Дуамње, ше вјеџа!
Марје шерпје кă јеша.
Шй ђин гурă аша вуорбја:
„Ауз Пјетре, думњата,
Кобуарă армиљи ла помйнт,
Кă ам ђе гйнд сă ђе йнгит,
Кă мујка та ђ-а поклоњит,
Кйнд ај фост ту Пјетре копил мик.“
Да вјез Пјатру ђе фăшă!
Сăбијуара кă траџа.
Шй ку сабија кйнд да,
Пистă мижлуок йл рăђеза.
Ши јел ђе фăшă,
Кйнд акасă сă душа.
Пје мујкă-са о лува,
Ку кăтран мј-о кăтрања,
Шй фок йј да,
Ђе вије о арђа.
Да мумă-са аша зйша:
„Ђ-ам крескут ку милă, ку дуор,

Баш Дуамње, ка пје ун фишуор“.

Корачао Петар, корачао,
И одједном, имао је Боже шта видети!
Змија велика се појавила,
И њему говорила:
„Чујеш Петре, поштовани,
Спусти оружје на земљу,
Намера ми, да те ја прогутам,
Јер те мајка твоја, мени поклонила,
Кад си Петре, дечак био“.
А тад Петар шта ураде!
Своју сабљу он извуче,
Сабљом кад је ударио,
На пола је пресекао.
Шта је смислио,
Када је кући дошао.
Мајку своју он изведе,
И катраном сву премаже,
Њу живу запали,
Да у ватри изгори.
Док у ватри мајка гори,
Она њему збори:
“Чувала сам те
И над тобом брижна била,
О Боже, као свака мајка,
Које своје чедо неговала“.

Балада мј-а спус-о Мăрица алу Бăћилă (1945.) ђин сату Јасиково, лйнгă Жйгубица. Ј а аузит-о ђи ла дједа-л ји Трајиле, карје а кйнтат дјин клăњет, ши тата-л ји Јанку, карје а кйнтат дйин бандă.

Баладу ми је казивалао Марица Тауз(1945.г.) из села Јаасиково, код Жагубице. Она је чулао баладу од њеног деде Трајила, који је свирао кларинет и оца Јанка, који је свирао трубу.